

SLOVENSKI NAROD.

Izidaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogorske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. **Opravništvo**, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Divjanje dunajskega židovskega nemškega časopisja nad Taaffejevim ministerstvom.

Z Dunaja 24. avgusta. [Izv. dop.]

Odkar stoji grof Taaffe novemu ministerstvu na čelu, je nemško dunajsko časopisje židovskega kroja kar zblaznelo. Pridevalo si je sicer in si še prilastuje pridevek „liberalnosti“, ali to časopisje je vse prej nego liberalno ali pravično. To se posebno more izpovedati sedaj, ko veje malo drugačen veter iz ministerskih stolic nego prej. Jaz trdim, da le malo drugačen. Kajti — v tem si je skoro vse časopisje jedino — sedanje ministerstvo se še nikakor ne more soditi po izvršenih dejanjih ali činih. Slovanski listi se konfiskujejo sedaj še kot poprej, nemško židovsko časopisje na Dunaji ima še tisti privilegij nad provincijalnimi drugimi kakor poprej. Le njemu je pripuščeno nekaznovano psovati možé, ki so na krmilu sedanje avstrijske vlade, na najhujši, najnespodobnejši način; predrznost in zlovoljnost, in brezznačajnost dunajskih tako zvanih odločevalnih ali mero-dajnih listov nij se pokazala nikdar v takovej nagoti, nego sedaj.

Jeden sam Slovan je v ministerstvu, o katerem se smé reči, da je res Slovan. In uže ta slovanski minister je strašilo Nemcem. Nemška gospodoželjnost javka, da je nemštvo „potisneno na steno“; zakaj? zato, ker se Slovanom hoče nekaj pravic dati. Nemški novinarski zlodejski spaki kričé, da sedaj pride črez Avstrijo „reakcija“, da sedaj preti našej državi pogibelj. Zakaj reakcija? Zato, ker bi se imela ustava izvršiti, kakor

jo imamo na papirji, a ne kakor jo je mislil in za sebe prenapredil silni nenasitljivi nemškutarski napuh, ki je dozdej ustavo „izvrševal“, kot se je to spridenemu geniju prilegalo; zato „reakcija“, ker odslej bi tudi Slovan smel sedeti v svetu presvitle krone, ki je za ravnopravnost a ne za gospodovanje jedne sebične korumpirane klike. Zakaj preti našej državi pogibelj? Zato, mené krščeni in nekrščeni judovski obrezanci, ker je ministerstvo na krmilu, ki hoče kakor vsak pošten Avstrijec, da je Avstrija mogočna, da se nje meje razširijo na jug, a ne zato, da bi se tam magjarstvu ali celo posilnemu nemštvu pomagalo na noge, temveč, da se pomnoži slovanski element, ki ima strupenim sovragom Avstrije, naj si bodo uže znotraj ali zunaj naših mej, streti glavo, da se svitla krona habsburgske dinastije jasno zasveti v najlepšem blesku, avstrijskim Slovanom na veselje, krivičnim iz Avstrije škilečim Germanom, Italijanom in drugim v strah in grozo.

Da, zlobni nemški krik o reakciji, napuhnena nemškovaalna krivičnost in prihljennost, javkajoča na videz o pogibelji Avstrije, néma baš sedaj pravega uzroka tarnati in javkati, psovati in grditi, lagati in obrekovati vlade. Grof Taaffe je Nemec, Stremsayr je Nemec, Falkenhayn je Nemec, Korb-Weidenheim je Nemec itd. In ta spridena nemška duša v novinah kriči o potisnenji nemštva na steno!

Zdaj glorio poje palim nemškim ministrom to isto dunajsko nemško židovsko časopisje, ki jih je prej ometavalo z blatom najgrše vrste. In zakaj to? Nihče si ne more tega drugače tolmačiti, nego, da hoté ti „liberalni“ spridenci nekaj takozvanih „korifej“

nemštva zopet pridobiti na svojo stran, da se pomnoži krdelce zlobnih hujšakcev zoper Slované in mogočno Avstrijo.

„Neue Freie Presse“ in „Deutsche Zeitung“ stojiti tako lepo složno v prvej vrsti obrekovalcev, kakor še nikdar. Prej vedno si v laseh, našla sta sedaj „lepo“ polje, kjer si največja brezznačajneža podajata roko za skupno delavanje na polji kovanja laži o Slovanstvu, obrekovanji, zlobnej nagajivosti, in kar je tacihi židovskih žurnalističnih lastnostij.

Zanimivo je, kako so se sedaj oglasili nemški listi zoper to židovsko „liberalno“ žurnalističko golazen. Tako tepe z najhujšimi stavki „Fremdenblatt“ od sobote „stranko, ki jej je bil vodja Herbst, očita joč, ka je stranka hranila se le o negaciji, da pa néma nikakoršnega pozitivnega programa. (Pač, zatiranje Slovanstva in pripravljanje nekaterih provincij za Nemčijo, ali Prusijo, to je prav pozitiven, če prav skriven program nekih nemško-avstrijskih ščuvajev. Ur.) Rečeni list navaja za to dejanja iz življenja te stranke, ki v tako hudem svitu osvetljuje vso ničevost, laž, hudobnost stranke, ki se hoče sedaj zjediniti zoper Taaffejevo ministerstvo, zoper spravo Nemcev s Slovanji, zoper pravične zahteve, ki so Slovanom garantirane v avstrijskih ustavnih osnovnih postavah, ki jih je le treba izvesti bilo, a ne stoprav kovati. „Neue Freie Presse“ in „Deutsche Zeitung“, ki hočeti vsaka svojo strankarsko koterijo skupaj zbobnati, zgubivati pa čem dalje več simpatij za to, ker se količkaj poštenim Nemcem uže tudi gnjusi lažnjivost, obrekovalnost in nesnažna nagota plačanih židovskih pisarjev. V „Linzer Tagespost“,

Listek.

Strix bubo.

(Črtice iz dijaškega življenja, spisal Cestnikov.)

Nebojte se, da vam podam učeno natoroznanstveno razpravo o sovi ali kaj, ampak načrtati sem nakanil v kratkih potezah življenje in trpljenje slovenskega filozofa, kateri si je pridobil gornje živalsko ime v celjske prvej latinske šoli, ko je nabiral učitelju latinskega jezika spolne iznimke samostalnikov na ix.

Ko mu je namreč pri tem poslu zmanjkalo bilo besedij Dinebierovih verzov, si jih je bil sam nekoliko napravil v naglici, pa je nazadnje kar sipal iz ust vsakovrstne izraze, kakor: „strix, strux, muxen, faxen, puxen, poluxen itd.“

Ta „copia verborum“ se profesor latinščine nij kaj dopala, pač pa sošolcem, kateri so mu iz hvalečnosti za napravljene jim „gaudium“ precej dali ime „Strix bubo“ za svečano

porabo, a za vsakdanjo porabo so mu rekli kratko: Striks ali pa Muksl.

Če ga je kdo nazval „Strix bubo“, je bil vselej hud, na ime Muksl ali Striks se je pa bil nekako privadil s časom, naročito, če ga je kateri dijak vprašal: „Muksl, hočeš kruha?“ se je vselej prav prijazno nasmehnil in segel je z obema rokama po kruhku, če je bil tudi kuruzen.

Kdor je Mukslu rekel, naj gre študirat, tega naj se sam večni Bog usmili, drugega ne rečem, ker tolikega greha jaz ne bi rad nosil po svetu soboj.

Stradanja se je učil siromašni Muksl po šolah kakor malokateri, ker od doma nij imel nobene pomoči, a v mestu se nij znal kretati in nij umel siromaštva svojega obešati na veliki zvon. Če mu je kdo pomogel tu pa tam s kakšno rečjo, nij držal to za milost, ampak za prijateljstvo, in ako je bila dobrotnica ženska je precej mislil, da je storila to iz ljubezni do njega. V tem obziru je bil Muksl nevaren

človek, ker se je prerad hvalil, pa bi bil marsikatero gospo ali gospico spravil v slab glas mej svojimi tovariši, ko bi mu bil kateri verjel, kar je pripovedaval.

Za duhovna nij študiral, ampak za profesorja klasične filologije; s tem je menda hotel dokazati, da se mu krivica godi z imeni Striks in Muksl.

Mlad nij ravno bil preveč, ker se je uže podbrival, ko je prvo šolo repetiral, pa ustrašil se nij ničesar, ampak je dejal: „profesor bom vendar le, če tudi katero leto puzneje“.

Ko se je ustanovil v Celji konvikt, je bil naš Muksl mej prvimi notri; kvartir je tedaj imel, tudi za poldansko košto si je bil nekako pomogel v mestu pri dobrih ljudeh, samo v jutro in na večer bi bil tudi rad kaj zagriznil, ko bi mu kdo bil kaj dal.

Na srečo je imel profesor Orešek navado, da je v jutro, ko se je zbudil, odprl okno ter je pazil, dok bode prišel mimo kateri dijak;

organu gornje avstrijskih liberalcev, izšel je namreč članek, ki se, kar se principov tako znane bivše liberalne stranke tiče, postavlja v protivje z „N. Fr. Pr.“ in „D. Ztg.“ terjajoč, da se ima v Lincu nemška liberalna stranka o tem pogovoriti, kako bi mogla ta stranka sodelovati z novim ministerstvom. Kakor gada pičena kričita tu ta židovska lista o Taaffejevem „pressbureau“, iz kojega je „Linzer Tagespost“ prejel imenovani članek, o slinecedenji po ministerskem portfelju itd.

To je najlepši dokaz, da je spridenost imenovanih dveh dunajskih žurnalov, kamor se tudi ljubljansko kupljeno „Tagblattovo“ človeče hodi lagat o Slovench za bore krajarje, res velika, da uže „liberalnim“ Nemcem pre-seda; drugič pa tudi dokaz, da bode ona židovsko „liberalna“ stranka, ki je bivšemu ministerstvu še mogla zapreke delati, menda padla v svoj nič, iz kojega — daj bože — naj bi ne imela več vstajenja. — P.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 25. avgusta.

Čehi terjajo v „Politik“ da se volilni red za češki deželni zbor tako pre-naredi, da se odpravi dozdanji modus, po katerem le jeden glas odločuje za 70 glasov velikih posestnikov. Čehi terjajo, naj velikoposestniki volijo ali po okrajih, kakor v Galiciji, ali pa naj se velikoposestvo v kurije, po davku razdelé. Tudi mandati v mestih in kmetijskih volilnih okrajih naj se na podlogi kaknega konsekventnega principa (po davkih ali številu prebivalcev) uredé. Z letjo jedjo nekoliko glasov Čehi niso zadovoljni. Če bode s tako poprav Nemci v manjšino prišli, naj se deli deželni zbor v dve narodni kuriji na podlogi pravičnosti. —

Provincijalni **nemški** listi ne hujskajo vsi tako zoper novo ministerstvo, kakor dunajski in naši renegatski. „Mähr. Schl. Correspondent“ piše, naj se ustavoverci kaj več zmislijo, nego reči „ne!“. Pozitiven program naj razvijo. „Iz vladnih krogov doni pomirjenje in delo!“ Ta klic je vsemu ljudstvu simpatičen, katerega jezika koli je. Naši (nemški) ljudski zastopniki bi se pa močno motili, ko bi klicu „pomirjenje in delo“ ne znali nič drugega nasproti postaviti, nego „boj in zopet boj!“ Mi hočemo pomirjenje in delo.

Vnanje države.

Črnogorski knez se pričakuje prve dni septembra na Dunaj. Knez je rekel, da hoče prvi izmed knezov zahvaliti se pri cesarji za podporo pri orientalnih spremembah,

pri katerih je on važne pridobitke dobil; on upa, da se bodo te prijateljske razmere še dalje utrdile. To lojalno mišljenje knezevo je na Dunaji prijazno sprejeto bilo in se zna ceniti.

Mej **Rusijo** in Nemčijo traje v časopisih peresni boj vedno ostrejši. Zlaj je tudi oficijozna „Post“, ki je baje Bismarku še bližja, nego „Nordd. A. Z.“ v boj posegla in strastno piše: „Mi se ne moremo denes več odtegovati, nego da povemo, da se od odločilne strani na Ruskem vedno nadaljuje divjanje proti Nemčiji in se ob tej uri s povišanim ogojem podpihuje. Mi gledamo temu prizadevanju, navaliti vse, kar duh ruskega naroda teži, na Nemčijo, s skrbno pozornostjo. Mi vprašamo, ali res more jeza jednega državnika (Gorčakova), ki se mu nij posrečilo biti prvi svojega časa, stoletno rusko-nemško prijateljsko poslopje podreti. Kadar tega prijateljstva enkrat več ne bo, čutili se bodo nasledki daleč na okolo.“ — Ruske novine odgovarjajo ravno tako pikro.

Iz **Stokholma** se telegrafuje 24. avg.: Ruski cesarjevič naslednik je denes popoldne tu semkaj prišel, peljal se v kraljevskejši šalupi v Skeppsbro in je bil od načelnikov oblasti slavno sprejet; postavljena je bila častna kompanija z muziko, ki je igrala rusko himno. Kralj z vojniškim spremstvom je sprejel ruskega naslednika prav srčno na stolbah gradskega vrta. Naslednik stanuje v kraljevem gradu.

Vodja **angleške** liberalne stranke Gladstone je govoril na volilnem shodu v Chestru 19. t. m. govor, v katerem je rekel: V 11 parlamentih sem sedel, pa še v nobenem, da bi se bile tako velike reči godile, kot zdaj zadnjič. Zmaga liberalne stranke v prihodnjih volitvah bode rešila deželo pred resnimi nevarnostmi, v katere jo je zapeljala politika zdaj vladajočih „konservativcev“.

Dopisi.

Iz **Konjic** 24. avgusta. [Izv. dop.] (Toča.) V zadnjem dopisu smo se tolažili, da nam je toča vendar še vinograde okolo Konjic pustila, ali ta radost nij trajala dalje nego jeden teden. Soboto 23. avgusta je bil zrak čisto sparjen in ob petih popoldne začne toča razsajati po škalskih goricah, po Vešeniku, Gabrovniku, v kratkem po celej konjiškej fari. Lepi in veliki grozdi na zemlji ležijo, perje je odbito in trs poškodovan; tudi v Zrečah je škoda neizmerna. Treba je veliko poguma človeku, če v prihodnost gleda, kje se bo kruha našlo.

Dozdaj še okolice Prihora in óne ki se-gajo proti Bistrici, nijso zadete; jezil bi se,

če bi moral poročati, da se je tudi tam ne-sreča vgnjezdila.

Iz **Cerknice** 20. avgusta. [Izvirni dopis.] († Anton Janko Sterle.) Torej zopet nam je nemila smrt pobrala 15. t. m. v Celji nadepolnega duhovitega domoljuba, od katerega je smela domovina mnogo pričakovati. Kot sin slovenske matere bil je ves čas vnet za narodno idejo, za napredek in blagor naroda, in nikakor nij dvomiti, da bi se mu bil kedaj izneveril, kajti delal je uže do zdaj kolikor so mu okolišine pripuščavale na narodnemu slovstvenem polji. Zbirka po njem zloženih pesnjih mi je porok, da je bil umrlí zlo nadarjen v obče visoko izobražen mladenič, zvest sin majke Slave.

Rodil se je 20. junija 1849 v prijaznej svetovno slovečej cerkniškej dolini; po mnogo odstranjenih težavah posrečilo se mu je v jeseni l. 1865 v ljubljanske šole odriniti. Kedo je bil bolj srečen kot tedanji ukaželjni deček. Normalke in latinske šole dovršil je, akoravno se je moral s privatnim podučevanjem truditi, z odliko, ravno tako dobro je tudi napravil maturo.

Nastalo je pa potem zanj vprašanje, kam zdaj? —

Kot dijak višje gimnazije seznanil se je bil z več odličnimi in visokimi osobami, katere so zdaj nadepolnega mladeniča začeli pregovarjati naj se poda na kako univerzo obljubujoče mu, vse storiti, da zadobi brž ko mogoče kako zdatno ustanovo. Odločil se je torej, iti pravoslovja se učiti na dunajskej univerzi, kar je vsakdo odobral z veseljem.

Na univerzi bil je zelo marljiv; prva skrb bile so mu kolegije in biblijoteke, nij se pa tudi odtegoval društvam in zabavam, ki so jih aranžirali univerzitetni dijaki.

Mej kolegi svojimi in na universi sploh bil je priljubljen in zlo spoštovan, kar uže to priča, da je bil proti njegovej volji večkrat voljen v odbore raznih društev in veselic.

Po lani izvrstno dovršenih juridičnih studijah stopi takoj v državno službo pri c. kr. okrožnej sodniji v Celju.

Celje in sploh Štajersko se mu je bilo tako priljubilo, da nij si želel več teh krajev zapustiti, katera želja se mu je tudi izpolnila, a bil je vendar imenovan v statusu kranjskih sodnijskih uradnikov, v jeseni imel se je preseliti v Ljubljani, kamor se je pa tudi vese-

prvega, ki je prišel, je poklical, ter ga je poslal k peku po dve žemlji, in za trud mu je poklonil pol žemlje. Tako se je bil enkrat nameril na Muksla, kateri si je zapomnil pol žemlje dobro, pa je potem vsako jutro uže rano prežal pod oknom Oreškovic. Pri peku so tudi opazili, da je Muksl rad žemlje, pa mu je gospa ali hčerka pekova potisnila včasih katero staro. Sedaj je Muksl imel dobro službo vsako jutro, katera mu je nosila pol-drugo žemljo, tako, da je pol žemlje še prodal včasih.

V konviktu je sicer prefekt Miha Žolgar večkrat klical za njim: „Muksl, Muksl, wohin gehest du? jetzt ist studierstunde!“ ali Muksl se nij zmenil preveč za „studierstunde“, ampak je kar tekkel najprej pod Oreškovo okno in potem k peku, od koder se je vselej veselega obraza povrnil k svojemu pultu, in nij maral, če je bil tudi katerikrat zapisan v zloglasni „notizbuch“.

Da je pripovedaval intimnim prijateljem,

kako ga pekova gospa in gospodičina radi imati, se razumeva, tudi je uže bil sklenil, sam pri sebi, ter je tudi spodobno razglasil, da jo bo ženil, to mlado, kadar bo profesor klasične filologije na celjskem gimnaziju.

Tako se je bil uredil Muksl še precej dobro v Celji, ali sreča ga je bila zapustila, ko je bil dobil v 5. šoli drugi red iz matematike. To je čudno bilo, da so v Celji vselej iz konvikta ven vrgli onega, ki je padel na gimnaziji; na gimnaziji je vsak tak se mogel ostati eno leto, v konviktu pa ne več. To slabo navado so imeli v celjskem konviktu, to je res! In vsled te navade je tudi Muksl moral prepustiti svoj pult drugemu.

Ker v Celji nijso znali ceniti zasluga Mukselnovih, katerih si je mislil pridobiti za klasično filologijo, je odišel v Zagreb 5. šolo repetirat.

V Zagrebu nij bila navada kakor v Celji, da bi bil kdo dajal kateremu dijaku košto, pa zato je prišlo sedem subih krav nad

Muksla, katere so ga malo ne uže prvo leto pojele.

Za stan si je pomogel; spal je eno noč pri enem, drugo pri drugem tovarišu in tako naprej, ali zarad košte je pač belo gledal, kadar je zvonilo poldne. Ko bi le Baumbachova apoteka bila v Zagrebu si je želel, ali pa kapucinski kloster, bi uže nekako shajal, ali tako še Oreškove pol žemlje nij bilo. Huda, huda mu je pela včasih po Zagrebu, in prav sloko ter s pretrganim trebuhom se je oziral po solncu.

Ko so ga nekateri hrvatski tovariši vprašali, zakaj nij domorodec, kakor so drugi Slovenci, jim je odgovoril: „Dajte mi 100 forintih, a ja ču biti domorodac!“ — Prav čudno se mu je namreč zdelo, kako bi mogel človek biti domorodec s praznim žepom in brez denarja, in kaj bi koristilo komu njegovo domoljubje.

(Konec prih.)

bil priti, kjer tu bi bil mej starimi svojimi prijatelji — bližej svojih. —

Dné 5. t. m. vemo se iz Št. Lenarta, kjer je bil pri preiskavi proti dr. Jugu. Od tega dné čutil se je bolanega in slabega, a je vendar opravljal svojo službo, še do pred dneve svoje smrti.

Dné 15. bil je tudi še na ulicah, a v pisarno nisjo mu več pripuščevale njegove moči, vrne se domov, da se vleže k počitku — za zmiraj!

Kakor je bil v vsem svojem življenju in obnašanju miren, mil in dober, tako je tudi isti dan ob 5. uri popoldne svojo blago dušo (za akutno jeterno apotrofijo) mirno izdihnil.

Gospodje uradniki c. kr. okrožne sodnije v Celji napravili so ranjkemu v znamenje, kako visoko so ga čislali, sijajen in velikanski pogreb, — nikjer drugje bi morda ne bil tako lepo pokopan! Lepo število vencev položili so mu čestitelji njegovi na rakev; pevci celjske čitalnice pa so mu v slavo zapeli milo nagrobnico. Bodi mu zemljica lahka!

—t.

Lz Ljutomera 20. avgusta. [Izvir. dop.] Lanskega leta prvič je sprožil misel bivši tukajšnji tajnik naše „čitalnice“ tukaj rojenemu izvrstnemu študentu g. B., da naj on z gg. kolegi govori, da bi oni napravili o počitnicah v Ljutomerški „čitalnici“ veselico. In res tiste besede niso padle na slaba tla; obrodile so prav dober sad. G. študentje, zvedavši, da jih bode Ljutomerska „čitalnica“ podpirala za tako narodno reč, niso ustrašili se nobenih ovir. Uže mej šolskim letom so se vadili lepih pesnij v ta namen.

Lanskega leta prišli so 24. avgusta, skoro vsi študenje iz višjih razredov, ki študirajo v Mariboru, iz več okrajev z zastavo v Ljutomer, ter napravili veselico; a tista veselica je napravila na tukajšnje prebivalce takovšen vtis, da se je vedno hrepenelo po takem zabavnem večeru.

Tudi sedanji vrli tajnik tukajšnje „čitalnice“, g. P. nij držal rok križem, prizadeval si je, da se je letos obletnica obhajala. Oni lanski gg. dilitantje niso tudi odrekli svojih čvrstih močij. In v kratkem času se je tudi želja spolnila. Dné 15. t. m. bil je zopet za narodne Ljutomerčane jako vesel večer, kakoršnih malo nahajamo v Ljutomeru. Uže dan prej so začeli čitalniške sobe čistiti in kinčati. Dné 15. t. m. ob 8. zvečer bila je naznanjena veselica z vabiti. Prišli so nas zopet oni izvrstni pevci počestiti. K tej veselici najela je „čitalnica“ tukajšnji „orchestrini septet“ pod vodstvom g. Č. Začetek je bil napovedan točno ob 8., kar se je tudi držalo. Program je bil: „Bože živi“ (kor); slavnostni govor; „Mili kraj“ (kor); „Sarafan“ (bariton solo); „Večna pesen“ (kor); govor; „Noč“ (čveterospev); Overtura (za glasovir); „Kdo je mar?“ (kor); „Tiha noč“ (čveterospev); „Na straži“ (kor). Vse točke so se prav dobro zvršile, da so poslušavci na vsako pesen in govor ploskali. Posebno pa je govor g. M...a občinstvu jako dopadel; tudi pesni „Kdo je mar?“ in „Na straži“ ste tako dopadli, da se je ploskalo tako dolgo, dokler se niste ponavljali.

Potem pa so zvabile milo doneče strune mlade pete na ples. Na enej strani se je popevalo in govorilo, na drugej pa vrtilo. Vse se je veselilo.

Akopram je malo tako prijetnih večerov v Ljutomeru, kljubu temu razen čitalničarjev nij bilo dosta poslušalcev. Najbolj čudno pa

je bilo, da dvojica (uda čitalnice) je sprejela tukajšnjega „Tagblattovca“, ker nima tukaj mej stenami miru, ker mu je kar prevroče, šel se je bil istega dne hladit v Varaždo. Domu prišedši, ko so slišali, kako veselo da je v čitalnici, so na oknih poslušali, a vendar dvojica se nij upala kljubovati danemu „befehlu.“

Z Dunaja 22. avg. [Izv. dop.] Včeraj zjutraj je prišel Andrassy iz Terebesa na Dunaj in opoldne ga je cesar v avdienci sprejel, ki je trajala nad eno uro. Poprej je bil tudi zaslišan vojni minister Bylandt-Rheidt. Listi so pred nekaterimi dnevi pisali, da so prepričani Andrassyja z vojnim ministrom uzrok, da minister vnanjih poslov odstopa. Da sta bila zdaj oba zapored zaslišana, daje onim vestem nekoliko verjetnosti, vsaj navidezno. Oficijozni listi pa navzlic temu trdijo, da okupacija Novega Pazara z demisijo nima čisto nič vzajemnega. Lim se bode prekoračil, kadar bode dotična komisija to za dobro spoznala.

„Fremdenblatt“, list grofa Andrassyja, trdi, da je grof ljudem, s katerimi občuje, čisto kategorično zatrdil, da odstopi; s tem so ovržene novice onih listov, ki so pred par dnevi pisali, da Andrassy bržkone ostane. Kdaj bode demisija odložena, se ne čuje čisto nič; ravno tako ne znamo, kdo bode Andrassyja naslednik. Magjari se ve da hoté zopet Magjara, in praška „Politik“ se jim v tem celo ne protivi, češ, da se jim vpliv v vnanjih poslih ne sme kratiti.

Andrassy gre te dni Bismarka v Gastein obiskat. Se ve da novine delajo iz tega zopet konkluzije; oficijozni listi pa trdijo, da Andrassy navzlic temu odstopi, kajti Bismark, ki je včeraj v Gastein prišel, ga je bil uže povabil, ko se o demisiji še čisto nič nij čulo.

Oficijozna „Bohemia“, ki je navadno dobro podučena, trdi, da Depretis odloži mandat v češkem veleposestvu, in da bode mesto njega trgovinski minister Korb-Weidenheim izvoljen. Ta vest je tembolj verjetna, ker je Depretis imenovan za tržaškega namestnika, in noben namestnik nij ob enem državni poslanec.

Novi ministri so imeli 19. t. m. prvo ministersko posvetovanje. O čem se je govorilo, ne znamo, tudi oficijozni listi, ki, kakor znano, imajo jako dolgo ušesa, nič ne vedó.

Če smemo zopet „Bohemiji“ verjeti, bode se vsled tega ministerskega posvetovanja državni zbor sklical dné 20. septembra, ali vsaj gotovo v drugej polovici meseca septembra.

Naši judovski listi vsak dan enega ministra zakoljejo in po dvakrat na dan hodijo „havzirat“ z mesom k svojim krivonosim bralcem. Andrassy, Taaffe, z eno besedo vsi, ki so zdaj Avstriji na krmilu, se tirajo v te čifutske mesnice, v katerih „N. fr. Pr.“, potem „Deutsche Zeitung“ in drugi umazani in podkupljivi listi fungirajo kot „schächterji“. Ker se pa vendar mora uže njih bralcem to mesarsko divjanje neumno zdeti, spravili so se na avstrijske „nationen in nationchen“. Poljakom in Čehom ne morejo mnogo, ker bedastoča se dá tudi pri judih le do neke stopinje tirati, zato je pa šel po vseh včerajšnjih listih vris proti Slovincem. To „nationchen“ je toliko nesramno, da hoče tudi svoje pravice, ker plačuje davke; hoče, da se nemčurska prisleparjena večina v kranjskem deželnem zboru razpodi, hoče slovenske profesorje in uradnike. Taki ste! „Deutsche Zei-

tung“, ona gnojna jama, v katero vaš ljubljanski priklateni „schächter“ največ svojega gnoja odloži, ki ga meri po vrstah, vrsto pa prodaja po 3 solde, ta „Deutsche Zeitung“ pravi denes v svojem uvodnem članku, da so se Nemci v Avstriji 18 ali koliko let uže trudili, da bi Slovanom vse po vrsti storili, da pa je Taaffe zdaj vse njih miroljubno delovanje prečrtal. Pa smo res čuden „nationchen“ mi Slovinci; Bog zna koliko časa nam nemški „3 in 10 kr.“ žurnalistični pomagači gulijo nož ob vrat, pa smo taki, da ne verjamemo, ako trdijo, da nas le čehljajo, ker nas vrat srbi.

Da, da, čudni smo! pa tudi ostanemo; zdaj smo mi Slovani na vrsti, da več, ti trikrajarski ljubljanski „Hansel“. Mi smo res „nationchen“, pa smo zato ljudje! Tudi ti boš šel „bei nacht und nebel“, kakor si prišel.

Na dunajske univerzi je prošli letni semester študiralo 3509 dijakov, ki so se razdeljevali na posamezne fakulte tako-le: teologov je bilo 154, juristov 1717, medicincev 778, filozofov 860, k tem zadnjim je prišteta i 135 farmaceutov. Od teh dijakov jih spada 2851 v Cislajtanijo, 780 v Translajtanijo, 148 pa na inozemsko. Iz posameznih dežel Cislajtanije jih je: z Nižje-Avstrijskega 722, z Moravskega 595, s Češkega 410, iz Galicije 221, z Gorenje-Avstrije 122, iz Šlezije 108, s Kranjskega 68, iz Dalmacije 54, iz Trsta 48, iz Istre 31, z Goriškega 12, s Štajerskega in Tirolskega po 44, iz Bukovine 36, iz Salzburga in Koroškega po 30. Iz Translajtanije: z Ogerskega 575, iz Erdelije 124, s Hrvatskega 46, iz Slavonije 33, iz vojaške Krajine 2.

Inozemcev je: Nemcev 37, Rumuncev 39, Italijanov 16, Rusov in Srbov po 15, Turkov 6, Švicarji 4, Francozi, Amerikanci in Bolgari po 3, Angležev, Grkov in Azijcev po 2, iz Belgije 1.

Z Golega 20. avgusta. [Izv. dop.] (Druga svečanost na „Cesarskem vrhu“ dné 18. avgusta 1879.) Rojstni dan presvitlega cesarja obhajala je graščina njih ekselence visokorodnega gospoda grofa Jožefa Auersperga, kakor poprej srebrno poroko, tudi sedaj na „Cesarskem vrhu“ („Kaisershöhe“) pod nadlogarja graščinskega. Uže v popisu srebrne poroke Nj. Veličanstva izjavili smo nado, da prijazni „Cesarski vrh“, ki se v zelenej odeji dviguje nad cesto v hladnem gozdu, bode doživel dolgo, morda zgodovinsko prihodnost, in uže čez dobre tri mesece nas začenja opravičevati prva prilika, da smo prav sodili. Povabljeni iz okolice, iz Lasič in iz Ljubljane prišli so proti večernemu hladu rojstnega dné pozdravljeni z gostim pokom iz možnarjev na novo okinčano višavo, kjer jih je gospod grof Leon gostoljubno sprejemal. Mej slovesnim streljanjem in veselo godbo odlikovalo se je izvrstno ubrano petje izurjenih pevcev čitalnice ljubljanske, ki so znali občinstvu tako natezati čutnice, da so zahvalo za lepo zabavo sami lahko brali na jasnih obrazih. Izmej lepih nagovorov in napitnic, ki so se v slovesnosti primernem redu za cesarsko himno vrstili, gotovo nihče ne bode pozabil pomenljive odzdravice g. grofa Leona, ko je v junaških besedah izrazil to, kar v delih uže dolgo spolnjuje, rekši, da mej ljudstvom in z ljudstvom on hoče živeti, ter za blagor ljudstva in domovine po svoji moči vse sto-

riti, vse žrtvovati, ako bi tudi šlo za kri življenje. — Ker je bilo za zabavo vse potrebno prav okusno preskrbljeno in občinstvo prav srečno izbrano, prosta narava pa je umetnosti svoj zlat okvir dala, se kar ob kratkem sme trditi, da se skoraj dopovedati ne dá, koliko čistega veselja se je v tem rajskem krogu v malo urah pod milim nebom doživelo. Sredi veselice na sproženo misel po ljudoljubnem gospodu mlada gospodična Murgeljnova nabere čez 50 gold. za nesrečne pogorelce na Studencu. Tako je služila ta slovesnost v spodobno proslavljevanje cesarjevega godu, v narodno veselico, obiskanem z nesrečo v tolažbo, — v vsacem oziru toraj v vtemeljevanje značajnosti, ki je dika vsacega poštenega državljana.

Za prihodnje vabilo na enake slovesnosti na „Cesarskem vrhu“ poklanja pisatelj teh vrstic potrpežljivim bralcem svoj

Spomin na „Cesarski vrh“.

Kaj na „Vrhu“ tam ustaja?
Kaj ga dimni val obdaja?
Kaj blišči se tak' lepo? —
Tam, kjer gnjezdi gorska ptica,
Proč od šuma brez poklica,
Kaj budi se tak' glasno? —

Je li zvon, ki dol' odmeva?
Se daritvi tam prepeva,
Temelj stavi za altar? —
Se spominek tam postavlja,
Narod oprost en prosilja
Silovite zmage dar? —

Franca Jožefa, Elize
Slavo čujem izza mize.
Čujte! vitez govori:
„Topov grom naj slavno poka
„In srebrna Nju poroka
„Naj veselo se slavi!“

Franca Jožefa, Elize
Slava gre okoli mize —
Zopet vitez govori:
„Pros' mo vsi neba Očeta:
„Zlate naj poroke leta
„Par častiti preživiti!“ —

Zmage, zmage prevelike
Pričajo mi slavne slike
Za presviti slavni par!
Zlata roka dan odgrne,
Da poroke čas srebrne
Sme obhajati Vlada! —

Kaj na „Vrhu“ tam ustaja?
Kaj ga dimen val obdaja?
Kaj blišči se tak' lepo? —
Tam, kjer gnjezdi gorska ptica,
Proč od šuma brez poklica,
Kaj budi se tak' glasno? —

Sred' navdušenega raja
Vitez iz za mize vstaja.
Čujte! vitez govori:

„Vidim srea vsa iskrena
„V slavo slavnega imena —
„God cesarja se slavi!

„Vrh cesarski sred' zaseke
„Naj spričuje v pozne veke,
„Da je kronana oblast,
„Sreča svitile rodovine,
„Blagor ljube domovine,
„Vedno bila naša čast!“

Lovro Mencinger,
Golski.

Domače stvari.

— (Nemška in nemškutarska „liberalnost.“) Tukajšnji nemšk organ klike Kaltenecker-Dežman-Schreyeve, „Laib. Tgbl.“, izreka v soboto svoje živo veselje („lebhaftes befriedigung“), da je bil „Slovenski Narod“ obsojen po § 19. Nedavno je bil „L. Tgbl.“ tudi obsojen na podlogi istega paragrafa.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Mi tačas niti poročali nismo o obsodbi njegovej, a tem menj, da bi bili kakovo tako ordinarno škodoželjnost izrazili, kakor jo izgovarja organ naših nemčurskih „liberalcev“ da se bog-usmili.“ Nečemo navajati, kaj so dunajski listi uže večkrat v obče izrekli o ravnani s § 19 proti novinarjem. Le to denes konstatiramo, da je „Laib. Tagbl.“ prvi in jedini žurnal, ki glasno aplavdira obsodbi drugega časopisa. To je nemška liberalnost renegatov in pritepinov. Ali naj dobro pomnijo, da tako podlo in zlobno mišljenje se maščuje. „Hodie mihi, cras tibi.“ Sram jih bodi, duše policijske!

— (V Bosno) se je dal prestaviti c. k. sodski adjunkt v Postojni g. Nikomed Ravnikar, in pojde te dni v Bibač.

— (Slovenski pijonirji.) Na Hainburgske pijonirske kadetne šoli so letošnje leto dovršili 4. tečaj trije Slovenci, in sicer vsi trije z izvrstnim vspehom. Dne 18. avgusta so bili vsi trije imenovani oficirskimi namestniki, in pojdejo g. Ivan Osana v Banjolu, g. Andrej Okoren v Maglaj in gospod Ignacij Hoidecker v Staro Gradiško. Upamo, da bodo ti vrli naši sinovi delali tudi v Bosni čast svoji domovini, kakor so jo dosle v vojaški učilnici v Hainburgu. — r.

— (Poverjeniki banke „Slavije“) zborovali bodo tu dne 28. t. m. Pri posled-

njem občnem zboru banke „Slavije“, ki je bil dne 15. maja t. l. v Pragi, bili so za poverjenike tukajšnjega glavnega zastopa izbrani naslednji gospodje: Peter Bajs, posestnik v Dvoru pri Vrbi na Koroškem; Juraj Biankini, urednik „Narodnega lista“ v Zadru; dr. Janez Bleiweis v Ljubljani; A. Karabaić, lastnik lista „Naša Sloga“ v Trstu; Franc Kastelec, posestnik v Novem mestu; Ivan Murnik v Ljubljani; Ivan Nabergoj na Proseku; Božidar Rajč, župnik pri sv. Barbari v Halozah; Gašpar Šorn, posestnik v Grajski vasi pri Vranskem; dr. Josip Vošnjak v Ljubljani.

Listnica opravištev: Gosp. A. J. v Podbrezji: Mi vse odtise „Slovenskega Naroda“ uže zvečer na pošto oddajemo, zatoj morajo, kjer nij predaleč, povsod uže zjutraj biti v rokah naših častitih naročnikov. Morebiti, da Vaš list leži predolgo v Podnartu, in ga zato dobivate še le popoldne. Pri tožite se tamkaj. — Gospod R. P. na Dunaji: Lista Vam nismo vstavili nobenkrat.

Solidna družina sprejema

2 ali 3 dijake

v stanovanje. Klavir imajo na razpolaganje. Natančneje se poizve na dunajski cesti št. 18 na dvorišču v I. nadstropji. (392—1)

Dva trgovska učenca,

slovenskega in nemškega jezika v pisavi in govoru zmožna, od dobrih staršev, se sprejmeta. Ponudbe naj se pošljejo **And. Elsbacherju** v Laškem trgu na spodnjem Štajerskem. (382—3)

Temeljita pomoč vsem, ki so v želodci ali trebuhu bolni.

Ohranjenje zdravja

naslanja se večjim delom na čiščenje in snaženje sokrovce in krvi in na pospeševanje dobrega prebavljenja. Najboljše za to sredstvo je

dr. Roza

življenski balzam.

Življenski balzam dr. Rozov odgovarja popolnem vsem tem zahtevam; isti oživi vse prebavanje, nareja zdravo in čisto kri, in truplo dobi svojo prejšnjo moč in zdravje zopet. Odpravlja vse težko prebavanje, osobito gnjus do jedi, kislo riganje, napetost, bljevanje, krč v želodci, zaslinjenost, zlato žilo, prebteženje želodca z jedili itd., je gotovo in dokazano domače sredstvo, ki se je v kratkem zaradi svojega izvrstnega uplivanja obče razširilo.

1 velika sklenica 1 gld., pol sklenice 50 kr.

Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti postnemu povzetju svote.

Veseloštevani g. Fragner!

Prosim vas udano, pošljite mi za priloženih 18 mark zopet „dr. Rozov življenski balzam“. Ta balzam je prav posebno sredstvo zoper gnjus do jedi, shujšanje, in ako se ne more spati. Ljudje, nad kojimi so uže obupali zdravniki, postali so po tem „življenskem balzamu“ zdravi in krepki. Prosim za takojšnje pripislanje.

V štovanju vam udani H. Stolzenberg.
Loos-Heinersdorf poleg Müncheberga 14. avg. 1875.

Svarjenje!

Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. n. gg. naročnike, naj povsod izrečno **dr. Rozov življenski balzam** iz lekarne B. Fragner-ja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo življenski balzam, in ne izrečno **dr. Rozovega življenskega balzama**.

Pravi

dr. Rozov življenski balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca **B. Fragner-ja**, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Ecke der Spornergasse Nr. 205—3.

V Ljubljani: G. Piccoli, lekarna; Jos. Svoboda, lekarna. V Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekarna. V Kameniku: Jos. Močnik, lekarna.

Vse lekarne in večje trgovine z materialnim blagom v Avstro-Ogerskeji imajo zalogo tega življenskega balzama. Isto tam:

Pragska občna domača maz,

gotovo in izkušeno sredstvo za ozdravljenje vsacega prisada, rane in otekline, a 25 in 35 kr. av. v.

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi tudi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. a. v. (270—6)

Tucl.

25. avgusta:
Evropa: Elsnar iz Grada. — Bed-nar iz Trčica.
Pri sloni: Baron Kuhn, Valentais iz Grada. — Bertoli iz Trsta. — Hartman, Zuhaleg iz Dunaja.
Pri Malet: Heutschel iz Dunaja.
— pl. Müller iz Berna.
Pri avstrijskem cesarji: Lutzkei iz Dunaja.

Dunajska borza 25. avgusta.

Enotni drž. dolg v bankovcih	65 gld. 35
Enotni drž. dolg v srebru	67 45
Zlata renta	78
1860 drž. posojilo	124
Akcie narodne banke	821
Kreditne akcije	258
London	116
Napoli	9
C. k. cekini	5
Državne marke	57
	05

Konji v ceno!

Dva para konj, mlatih in brez pogrškov, močnih in postavnih, vsi železne boje, dva po 15³/₄ dva po 15 pesij visoka, prodamo po nizki cenli. Natančneje poročja iz prijaznosti trgovska firma **A. Hartmann** v Ljubljani v Tavčarjevi hiši. (394—1)